

Sygn. akt I C 1080/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Bernacka

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2021r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. L. (1)**

przeciwko **(...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o ustalenie nieważności umowy i zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. L. (1) kwotę 17.417,16 zł (siedemnaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych 16/100) oraz kwotę 10.799,97 CHF (dziesięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć 97/100 franków szwajcarskich) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 września 2020r. do dnia zapłaty;
- stwierdza, iż umowa kredytu Własny K. hipoteczny nr 203- (...) zawarta w dniu 30 kwietnia 2007r. pomiędzy powodem K. L. (1) a pozwanym (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jest nieważna w całości;
- zasądza od pozwanego (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. L. (1) kwotę 11.834,00 zł (jedenaście tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1080/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 sierpnia 2020r. skierowanym przeciwko (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. **powód K. L. (1)**, reprezentowany przez pełnomocnika adwokata O. M., wniósł o stwierdzenie nieważności umowy kredytu Własny K. Hipoteczny nr 203- (...) z dnia 30 kwietnia 2007r. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 17.417,16 zł oraz 10.799,97 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty tytułem zwrotu świadczeń spełnionych przez powoda na podstawie nieważnej umowy kredytu mieszkaniowego. Tak sformułowane powództwo obejmuje sumę roszczeń o zwrot nienależnych świadczeń w postaci kolejno wypłacanych przez powoda rat kredytu w okresie od 20 sierpnia 2010r. do 21 grudnia 2011r. w PLN oraz od dnia 16 grudnia 2012r. do 27 lipca 2015r. w (...).

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego roszczenia powód sformułował roszczenie ewentualne, wnosząc, w przypadku ustalenia, iż w przedmiotowej umowie znajdują niedozwolone postanowienia umowne, o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 58.551,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty tytułem zwrotu świadczeń spełnionych przez powoda.

W uzasadnieniu powyższego żądania powód wskazał, iż zawarł przedmiotową umowę kredytową jako konsument z przeznaczeniem środków na potrzeby własne – zakup domu mieszkalnego. Udzielono mu kredytu w kwocie 98.736,18 CHF, przy czym cała kwota została powodowi wypłacona w walucie polskiej PLN.

W ocenie powoda powyższa łącząca strony umowa kredytu hipotecznego jest nieważna z uwagi na zawarte w niej niedozwolone klauzule umowne, tj. postanowienia zawarte w § 5 ust. 3 pkt 1 i 2, § 5 ust. 4, § 10 ust. 1, § 13 ust. 1 i 7, § 1 pkt 8, § 18 ust. 1, § 19. Zdaniem powoda treść powyższych zapisów umownych wskazuje na to, iż w chwili zawierania umowy kredytowej wysokość zobowiązań była nieznana, a kwota kredytu oraz wysokość poszczególnych rat została uzależniona od mierników wartości w postaci kursu kupna i kursu sprzedaży (...) obowiązującego w banku, który to kurs bank określa w sposób arbitralny. Ponadto powód uważa, że denominacja do (...) jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego i rażąco narusza jego interesy jako konsumenta, a ponadto została wprowadzona do umowy z naruszeniem przepisów prawa. Zarzuca ponadto, iż podczas zawarcia umowy z pozwanym, a także w późniejszym okresie, nie podał ona całkowitego kosztu kredytu, gdyż nie doliczył ani do kapitału ani do oprocentowania kosztów powstałych z tytułu spreadu walutowego. W ocenie powoda nie można dokonywać denominacji kwoty kredytu, lecz tylko raty odsetkowej. Zatem wahania kursu (...) mogą wpłynąć tylko na wysokość raty odsetkowej, lecz nie kapitałowej, gdyż zobowiązanie do spłaty udzielonego kredytu nie może rosnąć ani spadać w zależności od kursu waluty denominacji, lecz musi być stałe w wysokości kwoty rzeczywiście wypłaconej. Wprowadzenie takiego mechanizmu prowadziłoby do rozłożenia ryzyka wahań kursowych pomiędzy kredytobiorców a bank. Z uwagi na powyższe, w ocenie powoda działanie banku prowadzi do uznania, iż skoro klauzula denominacyjna była nieważna w części dotyczącej kapitału, to powinno to prowadzić do uznania nieważności całej umowy kredytowej, gdyż bez kwestionowanego zapisu strony nie zawarłyby umowy w takim kształcie.

Powód podniósł, iż kwestionowane postanowienia umowne są sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają interes powoda będącego konsumentem, gdyż powodują rażącą dysproporcję praw i obowiązków umownych na niekorzyść konsumenta, jak również są nietransparentne. Jak wynika z kwestionowanych regulacji wzorca umowy, sposób ustalenia wartości kursu waluty (...) podawanych w Tabeli banku nie został w żaden sposób określony, postanowienia te są zatem całkowicie niejednoznaczne i nieprzejrzyste. Wobec tego, iż kwestionowane postanowienia umowne dotyczą głównych świadczeń stron, kluczowych dla ważności całej umowy, prowadzą one do nieważności całej umowy (k. 1-40).

Pozwany (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego A. N., nie uznał żądania pozwu i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozwany zakwestionował roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut braku interesu powoda do wytoczenia powództwa o ustalenie nieważności umowy kredytu, gdyż w zakresie zobowiązań wynikających z tego tytułu istnieje tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego, któremu nadano klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 2 lipca 2012r., w sprawie I Co 413/12. Zdaniem pozwanego powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zmierza w istocie do zakwestionowania prawidłowości bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego przez Sąd w klauzulę wykonalności.

Pozwany podniósł, iż brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności łączącej strony umowy kredytu hipotecznego. W ocenie pozwanego nie można przyjąć, iż kwota kredytu, którą bank zobowiązał się oddać do dyspozycji kredytobiorcy nie została w umowie określona w kwocie nominalnej. Przedmiotowy kredyt ma bowiem charakter kredytu denominowanego w walucie obcej, gdzie kwota kredytu została wyrażona w (...) ab initio. W takiej konstrukcji waluta obca nie jest miernikiem waloryzacji, lecz wyraża wartość zobowiązania pieniężnego. Finalne wypłacenie kredytobiorcom złotych po ich przewalutowaniu z (...) stanowi w ocenie pozwanego wyłącznie dopuszczalną rozbieżność między walutą zobowiązania i walutą wykonania świadczenia, co w żadnej mierze nie pozostaje w sprzeczności z naturą zobowiązania. Zdaniem pozwanego powodowie byli świadomi ryzyka kursowego istniejącego zarówno na etapie wypłaty, jak i spłaty kredytu oraz jego wpływu na zaciągnięte zobowiązanie. W ocenie pozwanego, nawet gdyby przyjąć iż kwestionowane postanowienia umowne są niedozwolone, to ich wyeliminowanie z umowy nie rodzi nieważności całego zobowiązania, gdyż istnieje możliwość dalszego wykonywania umowy bezpośrednio w

walucie (...). Warunki umowy, a tym kwestionowane przez powoda postanowienia, w ocenie pozwanego, zostały z nimi indywidualnie uzgodnione. W dacie zawarcia umowy miał on bezsprzecznie świadomość możliwości wyboru zarówno rodzaju kredytu (złotówkowy, walutowy – i to w różnych walutach), poszczególnych parametrów kredytu oraz możliwości dokonania ich zamiany. Powód mógł też decydować w jaki sposób – z rachunku walutowego, technicznego walutowego czy też z rachunku złotowego – chce spłacać zobowiązania wynikające z umowy. Dokonując wyboru waluty kredytu (...) powód miał w pełni świadomość ryzyka kursowego, w tym faktu, iż w przypadku wzrostu kursu waluty podwyższeniu ulega zarówno rata spłaty, jak i kwota zadłużenia wyrażona w walucie polskiej

W ocenie pozwanego stosowanie sankcji nieważności umowy o kredyt denominowany ze względu na zapisy umowne dopuszczające możliwość przeliczeń świadczeń Banku i kredytobiorców po kursie określonym w tabeli Banku, narusza zasadę proporcjonalności oraz zasadę pewności prawa.

Roszczenia powoda zadaniem pozwanego nie zasługują na ochronę sądową, gdyż kredytobiorca indywidualnie uzgodnił z bankiem treść umowy kredytu, w szczególności zasady wypłaty i spłaty kredytu. Umowa kredytu nie jest sprzeczna z jakimikolwiek przepisami prawa polskiego ani wspólnotowego, czy też zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami, a w efekcie nie jest nieważna ani bezskuteczna (k. 88-106).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2008r. powód zawarł z pozwanym umowę kredytu Własny K. hipoteczny nr 203- (...), spłacanego w ratach malejących, udzielonego w walucie wymiennej z przeznaczeniem środków na zakup domu mieszkalnego w Z..

Zgodnie z zapisem § 2 ust. 1 umowy powodowi udzielono kredytu w kwocie 98.736,18 CHF, przy czym cała kwota została mu wypłacona w walucie polskiej PLN. Kredyt był przeznaczony na potrzeby własne kredytobiorcy.

Zgodnie z zapisem § 5 ust. 3 pkt 1 i 2 powyższej umowy kredyt jest wypłacany: w walucie wymiennej – na finansowanie zobowiązań za granicą i w przypadku zaciągnięcia kredytu na spłatę kredytu walutowego, zaś w walucie polskiej - na finansowanie zobowiązań w Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie natomiast z zapisem ust. 4 powyższego § 5 umowy w przypadku wypłaty kredytu albo transzy w walucie polskiej, stosuje się kurs kupna dla dewiz obowiązujący w (...) SA w dniu realizacji zlecenia płatniczego, według aktualnej Tabeli kursów.

Zgodnie z zapisem § 5 ust. 4 i 5 w przypadku wypłaty kredytu w walucie polskiej stosuje się kurs kupna dla dewiz (aktualna Tabela Kursów) obowiązujący w (...) S.A. w dniu realizacji zlecenia płatniczego. W przypadku wypłaty kredytu w walucie wymiennej stosuje się kursy kupna/sprzedaży dla dewiz (aktualna Tabela Kursów) obowiązujący w (...) S.A. w dniu realizacji zlecenia płatniczego

W świetle zapisu umowy (§ 10 ust. 1) należna bankowi prowizja od udzielonego kredytu, zgodnie z Taryfą, w wysokości 1,00% kwoty kredytu, tj. kwota 987,36 CHF zostanie potrącona z kwoty kredytu w dniu wypłaty w walucie polskiej przy zastosowaniu obowiązującego w dniu wypłaty (aktualna Tabela kursów) kursu sprzedaży dla dewiz.

Zgodnie natomiast z zapisem § 13 ust. 1 i 7 umowy spłata zadłużenia z tytułu kredytu i odsetek następuje w potrącenia przez bank swoich wierzytelności z (...) kredytobiorcy. W przypadku dokonywania spłaty zadłużenia z (...) środki z rachunku będą pobierane w walucie polskiej w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty spłaty kredytu w walucie wymiennej, w której udzielony jest kredyt, przy zastosowaniu kursu sprzedaży dla dewiz, obowiązującego w (...) SA w dniu wymagalności, wg aktualnej Tabeli kursów

Aktualna Tabela Kursów zgodnie z zapisem § 1 pkt 7 umowy oznacza (...) S.A. obowiązującą w chwili dokonywania przez bank określonych w umowie przeliczeń kursowych, zaś waluta wymienna – to waluta inna niż waluta kredytu, której kursy są zamieszczane w Tabeli kursów (§ 1 pkt 8 umowy).

W świetle zapisu § 18 umowy niespłacenie przez kredytobiorcę części albo całości raty w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym i może zostać przez bank

przeliczona na walutę polską wg kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego w (...) S.A. w dniu wymagalności, tj. dwudziestym dniu miesiąca.

Zgodnie z postanowieniem umowy - § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 jeżeli spłata zadłużenia przeterminowanego i odsetek nastąpi w walucie innej niż waluta polska w formie bezgotówkowej - kwota wpłaty zostaje przeliczona na kwotę stanowiącą równowartość w walucie polskiej - wg kursu kupna dla dewiz, obowiązującego w (...) SA w dniu wpłaty środków na rachunek, z którego następuje spłata rat kredytu, zgodnie z aktualną Tabelą kursów. W przypadku spłaty w formie gotówkowej – kwota wpłaty kwota wpłaty zostaje przeliczona na kwotę stanowiącą równowartość w walucie polskiej - wg kursu kupna obowiązującego w (...) SA w dniu wpłaty środków na rachunek, z którego następuje spłata rat kredytu, zgodnie z aktualną Tabelą kursów.

Szacunkowy całkowity koszt kredytu w dniu zawarcia umowy wyniósł 144.827,78 zł.

Rzeczywista roczna stopa procentowa wynosi 4,75%.

Kredyt został udzielony do 20 kwietnia 2037r.

Umowa nie była nigdy aneksowana przez strony. Powód zawarł przedmiotową umowę jako konsument.

(dowód: kopia umowy kredytu, k. 41-46)

W okresie od 20 sierpnia 2010r. do 21 grudnia 2011r. powód spłacił z tytułu zawartej umowy kredytowej kwotę 17.417,16 zł oraz od dnia 16 grudnia 2012r. do 27 lipca 2015r. 10.799,16 CHF.

(dowód: zaświadczenie pozwanego z dnia 12 maja 2020r., k. 49-58)

Z uwagi na zaprzestanie spłaty kredytu przez powoda i powstanie zaległości pozwany w dniu 27 lutego 2012r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...).

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2012r. wydanym w sprawie I Co 413/12 Sąd Rejonowy w Belchatowie nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Było prowadzone postępowanie egzekucyjne.

Na wniosek powoda jako kredytobiorcy została zwarta z pozwanym Bankiem w dniu 12 listopada 2012r. umowa ugody nr 2366/2012 do umowy Własny K. Hipoteczny nr 203- (...) z dnia 30 kwietnia 2007r. Przedmiotem powyższej ugody było określenie nowych warunków spłaty zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy z dnia 30 kwietnia 2007r.

(dowód: kopia bankowego tytułu egzekucyjnego, k. 113, kopia postanowienia z dnia 2 lipca 2012r. wydanego w sprawie I Co 413/12 przez Sąd Rejonowy w Belchatowie, k. 112, umowa ugody z dnia 12 listopada 2012r., k. 47-48)

Powód był zainteresowany kredytem złotówkowym. Pracował w Niemczech, uzyskując wynagrodzenie w EURO. Wystąpił do pozwanego z wnioskiem o udzielenie kredytu w walucie polskiej. Okazało się, że powód nie miał zdolności kredytowej, aby uzyskać kredy w oczekiwanej wysokości, ani w PLN ani w EURO. Miał zdolność kredytową tylko dla kredytu w (...).

Umowę kredytową w imieniu powoda zawarła K. L. (2), działając jako pełnomocnik powoda. W dacie zawierania umowy nie była jeszcze żoną powoda. Powód nie miał możliwości indywidualnego negocjowania umowy. Umowa była przygotowana formularzu. Przy podpisywaniu umowy K. L. (2) uzyskała ogólne informacje o ryzyku kursowym. Nie miał świadomości, że wzrost kursu (...) spowoduje nie tylko wzrost raty odsetkowej, ale także kapitałowej. Przedstawiciele banku zapewniali, że frank szwajcarski jest stabilną walutą, że wahania kursu mogą być minimalne.

Po ok. 3-5 latach po uruchomieniu kredytu powód przeszedł operację na kręgosłup, stracił pracę. Pojawiły się trudności finansowe i trudności w spłacie kredytu. Doszło do wszczęcia przeciwko powodowi postępowania

egzekucyjnego. Ostateczni egzekucja została umorzona, zaś powód spłacał dalej zobowiązanie z umowy kredytowej na podstawie zawartej z bankiem ugody.

(dowód: zeznania świadka K. L. (2), k. 207verte, k. 208, min. 00:06:25-00:23:38)

Przy zawieraniu umów kredytowych pracownicy pozwanego banku posługiwali się przygotowywanymi przez centralę standardowymi formularzami. Klient otrzymywał w pierwszej kolejności informację o kredycie złotówkowym, a następnie o kredycie w innej walucie. W czasie, gdy zawierana była przedmiotowa umowa kredytowa, była ogromna różnica między kredytem w PLN a w (...), zarówno w zakresie wysokości raty, czy poziomu odsetek. Znacznie korzystniejszy, w tym także w zakresie ustalania zdolności kredytowej, był kredyt w (...).

Mało który klient brał pod uwagę możliwość drastycznego wzrostu kursu waluty.

Kredytobiorca nie miał możliwości negocjowania kursu franka szwajcarskiego.

Przed podpisaniem umowy klient miał możliwość zapoznania się z projektem umowy.

(dowód: zeznania świadka T. K., k. 212-213verte, min. 00:02:23-00:16:39)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Strony łączyła zawarta w dniu 4 czerwca 2008r. umowa kredytu Własny K. hipoteczny nr 203- (...), spłacanego w ratach malejących, udzielonego w walucie wymiennej z przeznaczeniem środków na zakup domu mieszkalnego w Z..

Zgodnie z zapisem § 2 ust. 1 umowy powodowi udzielono kredytu w kwocie 98.736,18 CHF, przy czym cała kwota została mu wypłacona w walucie polskiej PLN. Kredyt był przeznaczony na potrzeby własne kredytobiorcy.

Kredyt udzielony powodowi miał charakter kredytu denominowanego. Sąd podziela podniesiony przez powoda zarzut sprzeczności kredytu denominowanego z właściwością (naturą) stosunku prawnego i zasadami współzycia społecznego. W przedmiotowej umowie połączono stosunek prawny wynikający z art. 69 Prawa bankowego – regulacja umowy kredytu z klauzulą denominacyjną określoną w art. 358¹ § 2 k.c. Sprzeczne z właściwością- naturą stosunku zobowiązaniowego są zasady ustalania zobowiązania kredytobiorcy oraz zasady ustalania jego świadczenia. Zasadnie wskazuje powód, iż wprowadzenie denominacji do umowy kredytowej doprowadziło do umieszczenia w umowie elementów niedoregulowanych, nieweryfikowanych, co musi prowadzić do uznania tak skonstruowanej umowy za nieważną. W przedmiotowej umowie kredytowej, co podkreśla zasadnie strona powodowa, kwota kredytu dla pozwanego stanowi inną wartość i jest określona inną walutą niż kwota kredytu dla konsumenta. Kwota kredytu dla pozwanego jest określona nominalnie w (...) i znana w momencie podpisywania umowy. Kwota kredytu - zobowiązanie konsumenta została jedynie pośrednio uregulowana w umowie (poprzez odwołanie do kursu kupna (...) z tabeli kursowej banku), jest określona w (...), nie jest znana w momencie podpisania umowy oraz nie wyznacza realnego maksymalnego pułapu wysokości zobowiązania kredytobiorcy w zakresie kwoty kapitału. Ostateczna wartość majątkowa zobowiązania kredytobiorcy jest określona dopiero w chwili spłaty kredytu. W rzeczywistości zatem konsument nie zna wysokości swojego zobowiązania nie tylko w momencie podpisania umowy, ale także w momencie wypłaty transz kredytu i określenia kwoty zadłużenia w (...). Podanie kwoty zadłużenia w (...) nie oznacza bowiem, że konsument wiedział do czego jest zobowiązany. Mógł bowiem wykonywać to zobowiązanie jedynie przez zapłatę w PLN, która jest zmienna w czasie w zależności od kursu (...), ale też zależna od wyznaczonego przez bank kursu w Tabeli kursowej. Wobec powyższego zasadne jest twierdzenie powoda, iż przedmiotowa umowa nie określa zobowiązania kredytobiorcy, rzeczywistej kwoty kredytu, waluty kredytu i zasad spłaty kredytu. Powoduje to, iż umowa o kredyt denominowany do (...) prowadzi do obejścia przepisów prawa bankowego, w szczególności art. 69 Prawa bankowego. Sankcja za zawarcie umowy nieokreślającej wymaganego przez ustawodawcę minimum jest nieważność umowy.

Kolejnym argumentem uzasadniający uznanie przedmiotowej umowy za nieważną jest zamieszczenie w jej treści postanowień zawierających niedozwolone klauzule umowne.

Kluczowe, kwestionowane przez powodów jako niedozwolone klauzule umowne, zapisy powyższej umowy zostały zawarte w § 5 ust. 3 pkt 1 i 2 oraz ust. 4 i 5 oraz § 13 ust. 1 i 7, § 1 pkt 7, § 18 i § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 umowy kredytowej, zawierających klauzule przeliczeniowe.

Zgodnie z zapisem § 5 ust. 3 pkt 1 i 2 powyższej umowy kredyt jest wypłacany: w walucie wymiennej – na finansowanie zobowiązań za granicą i w przypadku zaciągnięcia kredytu na spłatę kredytu walutowego, zaś w walucie polskiej - na finansowanie zobowiązań w Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie natomiast z zapisem ust. 4 powyższego § 5 umowy w przypadku wypłaty kredytu albo transzy w walucie polskiej, stosuje się kurs kupna dla dewiz obowiązujący w (...) SA w dniu realizacji zlecenia płatniczego, według aktualnej Tabeli kursów.

Zgodnie z zapisem § 5 ust. 4 i 5 w przypadku wypłaty kredytu w walucie polskiej stosuje się kurs kupna dla dewiz (aktualna Tabela Kursów) obowiązujący w (...) S.A. w dniu realizacji zlecenia płatniczego. W przypadku wypłaty kredytu w walucie wymiennej stosuje się kursy kupna/sprzedaży dla dewiz (aktualna Tabela Kursów) obowiązujący w (...) S.A. w dniu realizacji zlecenia płatniczego

W świetle zapisu umowy należna bankowi prowizja od udzielonego kredytu, zgodnie z Taryfą, w wysokości 1,00% kwoty kredytu, tj. kwota 987,36 CHF zostanie potrącona z kwoty kredytu w dniu wypłaty w walucie polskiej przy zastosowaniu obowiązującego w dniu wypłaty (aktualna Tabela kursów) kursu sprzedaży dla dewiz.

Zgodnie natomiast z zapisem § 13 ust. 1 i 7 umowy spłata zadłużenia z tytułu kredytu i odsetek następuje w potrącenia przez bank swoich wierzytelności z (...) kredytobiorcy. W przypadku dokonywania spłaty zadłużenia z (...) środki z rachunku będą pobierane w walucie polskiej w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty spłaty kredytu w walucie wymiennej, w której udzielony jest kredyt, przy zastosowaniu kursu sprzedaży dla dewiz, obowiązującego w (...) SA w dniu wymagalności, wg aktualnej Tabeli kursów

Aktualna Tabela Kursów zgodnie z zapisem § 1 pkt 7 umowy oznacza (...) S.A. obowiązującą w chwili dokonywania przez bank określonych w umowie przeliczeń kursowych, zaś waluta wymiennej – to waluta inna niż waluta kredytu, której kursy są zamieszczane w Tabeli kursów (§ 1 pkt 8 umowy).

W świetle zapisu § 18 umowy niespłatenie przez kredytobiorcę części albo całości raty w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym i może zostać przez bank przeliczona na walutę polską wg kursu sprzedaży dewiz (aktualna Tabela kursów) obowiązującego w (...) S.A. w dniu wymagalności, tj. dwudziestym dniu miesiąca.

Zgodnie z postanowieniem umowy - § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 jeżeli spłata zadłużenia przeterminowanego i odsetek nastąpi w walucie innej niż waluta polska w formie bezgotówkowej - kwota wpłaty zostaje przeliczona na kwotę stanowiącą równowartość w walucie polskiej - wg kursu kupna dla dewiz, obowiązującego w (...) SA w dniu wpłaty środków na rachunek, z którego następuje spłata rat kredytu, zgodnie z aktualną Tabelą kursów. W przypadku spłaty w formie gotówkowej – kwota wpłaty kwota wpłaty zostaje przeliczona na kwotę stanowiącą równowartość w walucie polskiej - wg kursu kupna obowiązującego w (...) SA w dniu wpłaty środków na rachunek, z którego następuje spłata rat kredytu, zgodnie z aktualną Tabelą kursów.

Ocena zasadności powództwa w niniejszej sprawie wymaga oceny powyższych zapisów umowy zawierających klauzule przeliczeniowe w kontekście normy z art. 385¹ § 1 k.c. Zgodnie z powyższym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały

sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z zapisem § 2 powyższego przepisu jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Powyższa regulacja prawna winna być przy tym interpretowana w sposób zgodny z prawem wspólnotowym, tj. przede wszystkim z Dyrektywą Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. UE L 1993/95/29). Z art. 3 i 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a także z pkt 1 lit j i l oraz pkt 2 lit. b i d załącznika do tej dyrektywy wynika, że „do celów przestrzegania wymogu przejrzystości zasadnicze znaczenie ma kwestia, czy umowa wskazuje w sposób przejrzysty powody i specyfikę mechanizmu przeliczania waluty obcej, a także związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach dotyczących uruchomienia kredytu, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tego faktu konsekwencje ekonomiczne”. Zwrot „w innych warunkach” oznacza, że w momencie zawarcia umowy, konsument powinien móc przewidzieć to, co będzie w momencie spłaty poszczególnych rat miesięcznych. Ocena świadomości konsumenta przy zawieraniu umowy jest możliwa jedynie w ramach kontroli incydentalnej, a wszelkie wątpliwości co do spełnienia przez bank wymogu przejrzystości powinny być interpretowane na korzyść konsumenta.

W świetle powyższych regulacji, aby określone postanowienie umowy mogło zostać uznane za „niedozwolone postanowienie umowne” (abuzywne, czy też nieuczciwe w rozumieniu dyrektywy 93/13), spełnione muszą zostać następujące warunki: 1) zawarcie umowy z konsumentem, 2) brak indywidualnego uzgodnienia postanowienia umownego, 3) postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, 4) postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie dotyczy „głównych świadczeń stron”.

Dokonując analizy łączącej strony umowy kredytowej w ocenie Sądu należy przyjąć że z uwagi na to, iż w wykonaniu opisanej wyżej umowy nie doszło do transferu wartości dewizowych, umowy łączącej strony nie można określić, jako umowy o kredyt walutowy. Kredyt udzielony powodowi był kredytem denominowanym. Kwota kredytu obejmowała 98.736,18 CHF, przy czym cała kwota została wypłacona w walucie polskiej. Pozwany przekazał powodowi wskazaną kwotę PLN, stanowiącą równowartość określonej ilości franków szwajcarskich. Wartość ta była ustalona w odniesieniu do ceny franka szwajcarskiego obowiązującej w banku w dniu wypłaty kredytu. Powód miał natomiast spłacać kredyt w złotych, według ceny sprzedaży franka szwajcarskiego, obowiązującej w banku w dniu wpłacenia konkretnej raty. Wartość kredytu wyrażona została w (...), natomiast wypłata kwoty kredytu nastąpiła w PLN. Włączenie do postanowień umowy kredytu klauzul waloryzacyjnych skutkowało tym, że wysokość zobowiązania powoda (wyrażonego w walucie polskiej) została zmodyfikowana innym miernikiem wartości, przełamując zasady takie, jak nominalizm i określoność świadczenia. Uruchomienie kredytu nastąpiło w złotych polskich według kursu kupna, natomiast spłata kredytu ustalana była w oparciu o kurs sprzedaży. Zdaniem Sądu, takie zastrzeżenie zawarte w umowie stanowi nadto rodzaj ukrytej prowizji banku. Kredytobiorca zaciągając i spłacając kredyt, nawet tego samego dnia i przy niezmiennym kursie waluty, zobowiązany byłby bowiem do spłaty wyższej kwoty, aniżeli pożyczylby. Przyjęte w umowie stron klauzule przeliczeniowe nie wskazywały przy tym obiektywnych czynników ustalania kursu walutowego.

Bezspornym jest przy tym okoliczność, że powód zawierając umowę kredytową był konsumentem według art. 22¹ k.c. Z okoliczności zawarcia umowy wynika, iż postanowienia umowy zawierające mechanizm przeliczeniowy nie zostały indywidualnie uzgodnione z kredytobiorcą. Umowę zawarto jako ramową, z wykorzystaniem wzorca banku. Sporne klauzule nie były przedmiotem negocjacji. Tymczasem kształtują prawa i obowiązki powodów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy, rozumiane, jako nieusprawiedliwiona dysproporcja praw i obowiązków. Zachowania stron stosunku prawnego, także w fazie poprzedzającej zawarcie umowy, powinny zaś uwzględniać takie wartości, jak: uczciwość, zaufanie, lojalność, rzetelność. Im powinny odpowiadać postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta. Cytowane wyżej klauzule nie pozwalają na realizację takich wartości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 lipca 2017r., I ACa 143/17).

Sąd podziela przy tym w pełni argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2019r. w sprawie II CSK 19/18, gdzie Sąd Najwyższy wskazał, iż: „przyjmuje się, że postanowienie umowne jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, jeżeli kontrahent konsumenta, traktujący go w sposób sprawiedliwy, słuszny i uwzględniający jego prawnie uzasadnione roszczenia, nie mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby takie postanowienie w drodze negocjacji indywidualnych. Natomiast w celu ustalenia, czy klauzula rażąco narusza interesy konsumenta, należy wziąć przede wszystkim pod uwagę, czy pogarsza ona jego położenie prawne w stosunku do tego, które, w braku odmiennej umowy, wynikałoby z przepisów prawa, w tym dyspozytywnych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2018 r., III CZP29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2). Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję, na niekorzyść konsumenta praw i obowiązków wynikających z umowy, skutkujące niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej oraz jego nierzetelne traktowanie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, nie publ., z dnia 15 stycznia 2016 r., I CSK 125/15, OSNC -ZD 2017, nr 1, poz. 9; z dnia 27 listopada 2015 r., I CSK 945/14, nie publ., z dnia 30 września 2015 r., I CSK 800/14, nie publ., z dnia 29 sierpnia 2013 r. I CSK 660/12, nie publ.). Sporna umowa kredytu została zawarta przed zmianą ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. -Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 2187) dokonaną ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. (Dz. U. Nr 165, poz.984), którą wprowadzono uregulowania, iż umowa o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, powinna zawierać szczegółowe zasady określenia sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo -odsetkowych oraz zasady przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu (art. 69 ust. 2 pkt 4a pr. bank.) oraz, że w przypadku takich umów kredytu, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w tej walucie (art. 69 ust. 3 pr. bank.). W kredycie denominowanym kwota kredytu jest wyrażona w walucie obcej, a zostaje wypłacona w walucie krajowej według klauzuli umownej opartej na kursie kupna waluty obcej obowiązującym w dniu uruchomienia kredytu, zaś w przypadku kredytu indeksowanego, kwota kredytu jest podana w walucie krajowej, ale zostaje przeliczona na walutę obcą według klauzuli umownej opartej również na kursie kupna tej waluty obowiązującym w dniu uruchomienia kredytu. W obu rodzajach kredytu kredytobiorca jest zobowiązany spłacać raty w walucie krajowej na podstawie klauzuli przeliczeniowej zgodnie z bieżącym kursem sprzedaży waluty obcej określonym przez bank-kredytodawcę. W orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do kredytów zawieranych przed tą nowelizacją prawa bankowego zostało już wyjaśnione, że dopuszczalne jest zaciągnięcie zobowiązania kredytowego w walucie obcej z równoczesnym zastrzeżeniem, że wypłata i spłata kredytu będzie dokonywana w walucie krajowej, z tym że tego rodzaju zastrzeżenie dotyczy wyłącznie sposobu wykonania zobowiązania, a zatem nie powoduje zmiany waluty wierzytelności (por. wyrok z dnia 25 marca 2011 r., IV CSK 377/10, nie publ. oraz z dnia 29 kwietnia 2015 r., VCSK 445/14, nie publ.). Jednak mechanizm ustalania przez bank kursów waluty, który pozostawia bankowi swobodę, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, a klauzula, która nie zawiera jednoznacznej treści i przez to pozwala na pełną swobodę decyzyjną przedsiębiorcy w kwestii bardzo istotnej dla konsumenta, dotyczącej kosztów kredytu, jest klauzulą niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. (por. wyrok z dnia 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, nie publ.). Do celów przestrzegania przez przedsiębiorcę w stosunku do konsumenta wymagania przejrzystości zasadnicze znaczenie ma to, czy umowa wskazuje w sposób jednoznaczny powody i specyfikę mechanizmu przeliczania waluty, tak by konsument mógł przewidzieć, na podstawie transparentnych i zrozumiałych kryteriów, wynikające dla niego z tego faktu konsekwencje ekonomiczne (zob. uzasadnienie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2014 r., nr C -26/13, sprawa Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy indeksacja prowadząca do zmiany wysokości świadczenia zobowiązanego stanowi w istocie wariant waloryzacji sądowej, mają zatem zastosowania do niej przesłanki określone w art. 358¹ § 3 k.c. nakazujące rozważenie interesów stron i zasad współzycia społecznego w określaniu zmiany wysokości umownego świadczenia (por. uzasadnienie wyroku z dnia 1 marca 2017r., IV CSK 285/16, nie publ.).”

W ocenie Sądu nie można uznać za zgodnego z wymogami dobrej wiary postanowienia umowy stanowiącego podstawę do obciążenia ryzykiem kursowym kredytobiorcą, jeżeli taki kredytobiorca poprzez treść projektu umowy: nie został uświadomiony, że ze skorzystaniem z kredytu wiąże się nieograniczone i nieprzewidywalne ryzyko kursowe, które

może doprowadzić do sytuacji, gdy spłata kredytu będzie przerastać możliwości ekonomiczne kredytobiorcy; nie zapoznał się z symulacją obrazującą wzrost kosztów obsługi spłaty kredytu i samego zadłużenia kredytowego w sytuacji silnej deprecjacji złotówki i wzrostu oprocentowania, aby mógł sobie uświadomić – w oparciu o konkretne liczby i kwoty – jakie grozić mu będzie zadłużenie oraz koszty obsługi spłaty kredytu w przypadku „zmaterializowania się” ryzyka kursowego.

Treść łączącej strony umowy nie spełnia powyższych wymogów. Powód wprawdzie podpisał oświadczenie, że są świadomi ryzyka kursowego, związanego ze zmianą kursu waluty (...) w stosunku do złotego, w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Jednakże powyższego zapisu nie można uznać za informację która rzeczywiście uświadamiałyby powodowi jako kredytobiorcy skali ryzyka kursowego i wpływ znaczącego wzmocnienia się waluty (...) i wzrostu oprocentowania na wysokość zadłużenia, rat kredytowych i obsługi spłaty kredytu.

Rażące naruszenie interesów konsumenta wynika natomiast przede wszystkim z nierównomiernego rozłożenia ryzyka kursowego, przejawiającego się w przerzuceniu praktycznie całego ryzyka na pozwanych jako kredytobiorców, co było generowane przez klauzule wyliczające należności. Na skutek tych postanowień wymagalne należności powoda zostały uzależnione od bieżącego kursu (...). Powód został wystawiony na nieograniczone ryzyko kursowe, podczas, gdy ryzyko kursowe Banku, gdyby nawet nie zabezpieczył się przed nim, co najwyżej teoretycznie ograniczało się do spadku kursu (...)/PLN do poziomu zerowego.

W świetle przedstawionej powyżej argumentacji należy wskazać, iż o niedozwolonym charakterze Klauzul Przeliczeniowych świadczy nie tylko arbitralne prawo Banku do ustalania przez siebie kursów (...)/PLN, ale przede wszystkim przerzucenie na powodów ryzyka kursowego, o którego potencjalnych negatywnych skutkach i ich skali oraz prawdopodobieństwie wystąpienia, powodowie nie zostali uświadomieni przez Bank.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż zawarte w zapisach w § 5 ust. 3 pkt 1 i 2 oraz § 13 ust. 1 i 7, § 1 pkt 7, § 18 i § 19 ust. 1 pkt 1 i 2 umowy kredytowej postanowienia określające klauzule przeliczeniowe są niedozwolonymi postanowieniami umownymi w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Wobec powyższego należy rozważyć, jaki skutek dla ważności umowy ma wyeliminowanie powyższych klauzul przeliczeniowych, czy łącząca strony umowa kredytowa pozbawiona klauzul waloryzacyjnych może nadal skutecznie funkcjonować w obrocie. Odwołując się do orzecznictwa (...), w tym wyroku z dnia 3 października 2019r. w sprawie C-260/18 (K. D. i J. D. przeciwko Raiffeisen Bank, pkt 59-61) należy wskazać, iż zgodnie z dotychczasową linią orzecznictwa, uzupełnienie umowy o postanowienia wywodzone z ogólnych reguł prawa cywilnego jest niedopuszczalne. Wypełnienie luki powstałej po eliminacji nieuczciwych postanowień umownych jest możliwe tylko i wyłącznie, gdy zostaną spełnione kumulatywnie następujące warunki : brak uzupełnienia umowy prowadzi do upadku całej umowy, upadek umowy byłby niekorzystny dla konsumenta, istnieją przepisy dyspozytywne, które określają, jaki sposób ustawodawca uznał za modelowe ukształtowanie praw i obowiązków stron danego stosunku prawnego, a uregulowanie takie korzysta z domniemania uczciwości. W ocenie Sądu przedmiotowa umowa kredytowa pozbawiona mechanizmu indeksacji jest umową, która nie może nadal skutecznie funkcjonować w obrocie. Podzielając argumentację zawartą w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019r. (V CSK 382/18), należy wskazać, iż zastrzeżone w umowie kredytu złotowego indeksowanego do waluty obcej klauzule kształtujące mechanizm indeksacji, określają główne świadczenie kredytobiorcy. Indeksacja jest elementem przedmiotowo istotnym dla tego rodzaju umów. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, zaś kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W ocenie Sądu zasadnym jest przyjęcie, że opisane wyżej klauzule waloryzacyjne (odniesienie do innej waluty) i tzw. spready (różne kursy tej waluty) „określają główne świadczenia stron” umowy kredytu bankowego (indeksowanego) w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Odnoszą się one bowiem bezpośrednio elementów przedmiotowo istotnych umowy kredytu bankowego. Odwołując się do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu przywołanego powyżej orzeczenia Sądu Najwyższego o zaniknięciu ryzyka kursowego można mówić, gdy na skutek eliminacji niedozwolonych klauzul kształtujących mechanizm indeksacji, dojdzie do przekształcenia

kredytu złotowego indeksowanego do waluty obcej w zwykły (tzn. nieindeksowany) kredyt złotowy, oprocentowany wg stawki powiązanej ze stawką LIBOR. Jednakże taka daleko idące przekształcenie umowy prowadzi do powstania umowy o odmiennej istocie i charakterze. Oznacza to, że po wyeliminowaniu klauzul indeksacyjnych, utrzymanie umowy o charakterze zamierzonym przez strony nie jest możliwe, co przemawia za jej całkowitą nieważnością.

Stwierdzenie abuzywności postanowień umownych powoduje zatem, w ocenie Sądu, że przedmiotowa umowa jest nieważna *ex tunc* i *ex lege*. Eliminacja ze stosunku prawnego postanowień uznanych za abuzywne prowadzi bowiem do zniweczenia całego stosunku prawnego.

Powód ma interes prawny w żądaniu ustalenia nieważności łączącej go z pozwanym umowy kredytowej, niezależnie od zasadności zgłoszonego żądania zasądzenia zwrotu nienależnego świadczenia. Powód ma przy tym świadomość skutków prawnych i finansowych stwierdzenia nieważności umowy. Strony łączy bowiem stosunek prawny o charakterze długoterminowym, który nie został jeszcze, zgodnie z jego treścią wykonany. Stwierdzenie nieważności umowy przesądza w sposób ostateczny o braku obowiązku spełniania świadczeń na rzecz banku w przyszłości, daje zatem podstawę do zaprzestania spłaty kolejnych rat kredytu. Ustalające orzeczenie Sądu usuwa więc wątpliwości co do istnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy i zapobiega dalszemu sporowi o roszczenia Banku wynikające z umowy. Powyższej oceny w żadnej mierze nie zmienia podniesiona przez pozwanego okoliczność, iż pierwotna umowa kredytowa została wypowiedziana na skutek powstania zadłużenia w spłacie zobowiązania, konsekwencją czego było wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i wszczęcie egzekucji. Należy bowiem podkreślić, iż postępowanie egzekucyjne zostało umorzone, a od 2012 roku zasady spłaty zadłużenia określa umowa ugody. Istotne jest jednak to, iż wysokość określonego przez pozwanego zadłużenia została ustalona na podstawie zasad zawartych w przedmiotowej umowie kredytowej. Stwierdzenie nieważności umowy ma zatem istotny wpływ na zakres dalszej odpowiedzialności powoda jako kredytobiorcy, co przesądza o istnieniu interesu prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

Uznanie Klauzul Przeliczeniowych za postanowienia niedozwolone skutkuje uznaniem łączącej strony umowy za nieważną i koniecznością rozliczenia świadczeń wzajemnie spełnionych przez strony. Skutkiem uznania spornej umowy za nieważną jest obowiązek zwrotu przez obie strony tego, co sobie nawzajem świadczyły wobec odpadnięcia podstawy prawnej świadczenia – art. 410 k.c.

Powództwo obejmuje żądanie zwrotu nienależnych świadczeń w postaci kolejno wpłacanych przez powoda rat kredytu w okresie od 20 sierpnia 2010r. do 21 grudnia 2011r. w łącznej kwocie 17.417,16 zł oraz od dnia 16 grudnia 2012r. do 27 lipca 2015r. w kwocie 10.799,16 CHF. Wobec stwierdzenia nieważności umowy powyższe żądanie należało uznać za w pełni zasadne.

Powyższe roszczenie nie jest przedawnione. Skoro bowiem do zwrotu świadczeń spełnionych przez strony na podstawie umowy ma zastosowanie reżim zwrotu nienależnego świadczenia, dotyczy to także reguł przedawnienia roszczenia. W ocenie Sądu należy uznać, iż co do zasady termin przedawnienia roszczeń konsumentów może rozpocząć bieg dopiero po podjęciu przez kredytobiorcę wiążącej (świadomej, wyraźnej i swobodnej) decyzji o powołaniu się na całkowitą nieważność umowy. Powód podjął taką decyzję ostatecznie w dniu wniesienia pozwu, wobec tego brak jest podstaw do uznania roszczenia za przedawnione.

O odsetkach od zasądzzonego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 8 września 2020r., tj. od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę poniesionych przez nich kosztów procesu w łącznej wysokości 11.834,00 zł, w tym: 1.000 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu oraz 10.834,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

SSO Renata Lech

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

13 września 2021r.

SSO Renata Lech